

Să ne iubim unii pe alții

Să ne iubim unii pe alții

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu” (Ioan 15.12). Domnul Isus a spus aceste cuvinte ucenicilor Săi înainte de a merge pe calea pe care Și-a dovedit dragostea într-un mod deosebit, calea spre cruce. Cuvintele Domnului nu și-au pierdut valabilitatea nici pentru noi. Porunca Sa este să ne iubim unii pe alții. Dragostea față de cei care aparțin de familia lui Dumnezeu este o dovadă a faptului că am trecut de la moarte la viață (1 Ioan 3.14).

Nu există nici un alt cuvânt, al cărui înțeles adânc și a cărui adevărată însemnătate să fie mai mult răstălmăcite ca acelea ale cuvântului „dragoste”. Ce înseamnă dragostea în această lume? Prin acest cuvânt, mulți oameni nu înțeleg mai mult decât satisfacerea propriilor dorințe. Pentru cântăreții de mare succes aproape nu există altă temă mai îndrăgită ca „dragostea” și chiar și paginile unor ziare sunt pline de acest subiect. Și totuși, nu este dragostea mult mai mult? Nu este dragostea cu totul altceva decât împlinirea dorințelor și poftelor egoiste? Fără îndoială, există și în această lume oameni pentru care dragostea are o altă valoare. Dar pentru cineva, care este născut din Dumnezeu, are valabilitate ceea ce ne spune Biblia în această privință.

Dumnezeu ne iubește – și noi putem să-L iubim

Dacă vom cugeta la această temă în lumina Bibliei, atunci vom fi conduși nemijlocit spre Acela, despre care se spune: „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4.8). Această expresie măreață a Bibliei nu o putem înțelege și nici explica. Cum am putea noi, oamenii, să spunem sau să scriem cine este Dumnezeu? Dar ceea ce vedem este descoperirea dragostei lui Dumnezeu în Fiul Său. Atunci recunoaștem imediat că dragostea dumnezeiască nu este niciodată egoistă și nu-și caută niciodată propriul interes. Dragostea dumnezeiască se află întotdeauna în legătură cu activitatea. Dragostea este activă.

Dragostea dumnezeiască este dăruitoare și altruistă. Fiecare cititor al Bibliei cunoaște desigur minunatul verset din Ioan 3.16: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu”. Dumnezeu a iubit și de aceea a dat. Iubirea și dăruirea stau într-o legătură indisolubilă și în același timp minunată.

Dragostea lui Dumnezeu este altruistă: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat pe însuși Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți...” – „Dar Dumnezeu își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 8.31; 5.8). Dumnezeu nu S-a gândit la Sine, ci la dușmanii Săi. În dragostea Sa, nu L-a cruțat pe Fiul Său.

În dragostea Sa, Dumnezeu stabilește o legătură cu omul (fără să renunțe la sfințenia Sa, căci lucrarea de la cruce îi oferă baza în acest sens). „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt” (Romani 5.5). Copiii lui Dumnezeu nu sunt numai în stare să savureze această dragoste și să se bucure de ea, ci sunt capabili să arate dragoste, dragoste dumnezeiască. Dumnezeu Tatăl ne iubește, iar Dumnezeu Fiul ne iubește la fel. Această dragoste o putem împărtăși iubind și noi.

Această relație o explică Domnul Isus ucenicilor Săi. El spune: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragos-tea Mea! Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15.9, 10). E ușor de spus că Îl iubim pe Domnul. Dar există un test simplu pentru a verifica această afirmație. Întrebarea testului este: „Ținem poruncile Lui, suntem gata să îndeplinim dorințele Lui?” Să nu ne gândim la alții, ci să răspundem la această întrebare noi înșine.

Să-i iubim pe alții cu dragoste dumnezeiască

Dragostea noastră nu se îndreaptă numai spre Dumnezeu, Tatăl și Fiul, ci noi îi iubim și pe frații noștri. Etalonul dragostei noastre unii față de alții este dragostea lui Dumnezeu. Dacă așa stau lucrurile, atunci dragostea nu este îndreptată spre noi înșine, ci spre obiectul dragostei noastre: frații și surorile noastre. Apostolul Ioan scrie: „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și îl cunoaște pe Dumnezeu” (1 Ioan 4.7). Îndemnul de a ne iubi unii pe alții este motivat de faptul că dragostea este din Dumnezeu. Astfel se constituie o legătură strânsă între dragostea lui Dumnezeu pe de o parte și realitatea că noi ne iubim unii pe alții pe de altă parte.

Cum se exteriorizează dragostea în viața de zi cu zi? Se restrânge numai la a spune cât de mult ne iubim? Cu siguranță, nu! Ne-am putea imagina o pereche care numai vorbește despre dragoste, dar care nu o practică? Desigur, nu! Și în acest sens, Ioan are ceva de spus: „Copilașilor, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr” (1 Ioan 3.18). Aceasta nu înseamnă desigur că nu avem voie să spunem că ne iubim unii pe alții, dar dragostea nu se limitează la aceasta; vorbirea nu transformă dragostea în realitate.

Dragostea nu se limitează numai la simțuri. Desigur, inima noastră are simțăminte. Dragostea are mult de-a face cu ele. Despre aceasta scrie tot Ioan: „Dar cine are bunurile lumii și îl vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?” (1 Ioan 3.17). Totuși este adevărat că nici cuvintele, nici simțurile nu pot da dragostei amprenta ei importantă. Pentru aceasta este nevoie de mai mult, și anume de faptă și de adevăr.

„În adevăr”, adică real și sincer, deci nu în prefăcătorie și în nesinceritate! Recunoaștem ușor că pericolul de a nu iubi în adevăr este foarte mare, dacă credem că putem limita dragostea la cuvinte. Cu cât vorbim mai mult despre dragostea noastră față de frații noștri, cu atât mai mare este riscul ca dragostea să nu fie sinceră, ci fățarnică.

Dragoste practică

A iubi „în faptă” este rezultatul simțămintelor lucrate de Dumnezeu în interiorul nostru. Dacă inima noastră este atinsă, dragostea nu rămâne un sentiment, ci se va dovedi activă. Invers, activitatea fără simțămintele inimii va acționa întotdeauna cu răceală. Ambele trebuie să fie neapărat în legătură. Dragostea practică va purta caracteristicile dragostei dumnezeiești, adică va fi în primul rând altruistă și în al doilea rând dăruitoare. Cine iubește nu se gândește la sine și la avantajul său propriu, ci la ceea ce îi face bine fratelui și sorei, la ceea ce au ei nevoie. Un astfel de comportament se află în contrast față de ceea ce se învață în societatea noastră și chiar se practică. „Fiecare își este aproapele său.” După acest motto trăiesc astăzi mulți oameni și chiar și copiii lui Dumnezeu sunt acut primejduiți să se orienteze după un astfel de laitmotiv.

Dragostea practică începe prin cunoașterea nevoilor fraților noștri. Aceasta presupune interes unul față de altul. Acolo unde lipsește interesul, dragostei active îi este sustrasă baza. Deci fiecare personal putem cugeta dacă avem într-adevăr interese unii față de alții, dacă știm nevoile celorlalți. Acest lucru are valabilitate în familie (soț / soție; pă-rinți / copii), dar are valabilitate și acolo unde ne strângem cu credincioșii în localitatea noastră sau acolo unde suntem puși în legătură cu alți copii ai lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește mai întâi să ne deschidă inima unii pentru alții.

Dragostea practică se arată în faptul că suntem gata să dăm altuia ceea ce este bun pentru el; căutăm întotdeauna avantajul și folosul său și nu păgubirea sa. Ioan spune chiar că suntem datori să ne dăm viața pentru frați (1 Ioan 3.16). Aceasta merge foarte departe și ad-literam a fost numai rareori practică (chiar dacă în istoria bisericii există exemple în acest sens). Dar oare nu rezultă din această expresie gândul că dragostea presupune dăruire? Este relativ ușor să iubim când avem un avantaj. Dar dacă trebuie să luăm în seama noastră un dezavantaj pentru avantajarea fratelui nostru? Și această întrebare ne-o putem pune personal.

Apostolul Pavel le prezintă adunărilor din Macedonia mărturia că s-au dat mai întâi Domnului și apoi lui Pavel și colaboratorilor săi (2 Corinteni 8.5). Dăruirea și dragostea față de alții presupune deci dăruire și dragoste față de Domnul. Acestea nu vin din noi înșine, ci sunt urmarea că ne știm iubiți de Dumnezeu, că savurăm dragostea Sa și o lăsăm să lucreze în noi. „Noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4.19).

clickbible.org